

18/XI/1982
EL LENGUATGE

De les preposicions

L'única preposició pròpiament dita que es pot usar adverbialment, tal com deïem ahir, és *sense*. Hi ha, a més, diverses locucions que són ahora prepositives —que fan l'ofici d'una preposició— i adverbials —que fan la funció d'un adverbí, però en el primer cas solen dur el reforç d'una preposició simple —normalment *de*— que és l'element que els dóna valor prepositiu, talment com s'esdevé amb la coneguda sèrie d'adverbis de lloc *davant, darrera, dins, fora, lluny*, etc. Podem dir, així, *Aplegueu-vos al voltant i Eren al voltant de la taula; Vosaltres passeu davant i Ens trobarem davant la porta.*

Avui, però, hi ha qui no vacil·la a usar adverbialment, tal com es pot fer amb la preposició *sense*, totes les altres preposicions, incloent-hi les preposicions febles. Si es vol, dit d'una altra manera, a usar-les el·lèpticament, sobreententent el grup nominal o anàleg que aquestes preposicions tenen per missió d'introduir. Això, naturalment, només s'esdevé en certes construccions, especialment en frases incisives, però si es continua per aquest camí ja veiem que aviat arribarem a donar bel·ligerància a construccions com la següent: «No parlava gaire del seu amic però es recordava de». Cal suposar que tots els nostres lectors coincideixen a considerar inadmissible i sintàcticament aberrant aquesta construcció. Però, com hem dit, frases com *es recordava de, coincidia amb, es decidia per, renunciaven a, ho faran entre*, amb la preposició final, a tall d'un adverbí, són cada dia més freqüents en construccions més o menys complexes, com és ara les següents: «Discrepen de les seves opinions o coincideixen amb, segons les conveniències del moment», «Els qui coneixen aquella qüestió —o els qui s'interessen per— no en faran gens de cas».

Si convé, no s'ha de vacil·lar a repetir un membre de l'oració que ja ha estat esmentat abans. L'estil, com és sabut, rebutja l'abús d'aquestes repeticions però cal en tot cas recordar que no tots els membres de l'oració es poden sobreentendre. En català es pot sobreentendre el subjecte però no el complement directe, el grup nominal introduït per la preposició *sense* però no per les altres preposicions. Cal recórrer, aleshores, als pronoms i a d'altres mots de valor genèric que fan la funció de substituir allò que no es vol repetir i no es pot sobreentendre

Albert Jané